

Eva Eich

Vertaald door
Corry van Bree

Escape Room Thriller

Het geheim van de
speelgoedmaker

LOS DE GEHEIMEN OP EN
VIND DE JUISTE ROUTE

CARGO

2021

AMSTERDAM

STOP!!!

Voordat je aan dit avontuur begint, is het goed om te weten wat je te wachten staat...

In dit boek ben je hoofdstuk na hoofdstuk een spannend geheim op het spoor. Maar deze thriller is geen normaal boek waarbij je van de ene bladzijde naar de volgende bladert. Alleen als het je lukt om het raadsel op te lossen, kom je te weten op welke plek in het boek je verder mag lezen.

Daarvoor kun je uit verschillende antwoorden kiezen. Bij iedere mogelijkheid zie je een fragment of detail van een afbeelding, maar alleen bij het juiste antwoord staat het detail dat je op de tussenpagina's van het boek kunt vinden. Zo kun je niet per ongeluk de verkeerde pagina openen.

Maak je dus geen zorgen als je niet meteen het juiste antwoord ontdekt. Met een scherpe onderzoekersblik blijf je op het goede pad.

Zoek het juiste antwoord – ontdek het juiste fragment – en open de pagina erachter. Alleen zo kun je het geheim van de speelgoedmaker oplossen...

→ Een voorbeeld

DIT IS EEN...

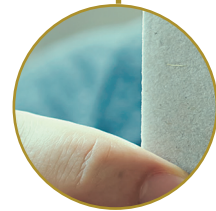
- ① Een reisgids
- ② Een telefoonboek
- ③ Een escapethriller

①

②

③

Klaar? Maak dan hier open

Hoofdstuk 1

Het was een van die vroege decemberdagen waarop het weer nog krampachtig aan de herfst vasthield. Daniel rolde naar de andere kant van het bed, die zoals gewoonlijk koud en leeg was. Zijn telefoon speelde aan één stuk door een fanfare om hem zover te krijgen dat hij opstond, maar hij had niet eens voldoende energie om zijn ogen te openen.

Hij wist dat hij over een halfuur een afspraak voor een interview met de manager van een grote fastfoodketen had, wat betekende dat hij een kop koffie kon vergeten.

Met een zucht sloeg hij het dekbed opzij en dwong zichzelf om naar de badkamer te lopen en onder de douche te gaan. Het warme water stroomde over zijn bruine haar, dat weliswaar nog altijd borstelig overeind stond, maar wel enigszins dunner werd, zoals hij iedere morgen met afgrijzen vaststelde. Mijn god, hij was zesenvertig en zijn lichaam was in topvorm dankzij alle taekwondolessen, dan kon zijn haar het toch ook wel een beetje volhouden? Hij draaide de kraan naar koud. De stoot adrenaline die dat veroorzaakte zou hem hopelijk helpen om deze sombere ochtend door te komen.

Zijn artikel over Benno Freimann, de keiharde projectontwikkelaar, was weliswaar bijzonder goed ontvangen, maar de research daarvoor had hem uitgeput. Ook de film over het vermiste meisje die hij daarvoor had afgeleverd, had hem emotioneel uitgeput en had hem door alle overuren tot op de rand van wat redelijk was gebracht. Het enige wat hij nu nog wenste was zijn tv-werk achter zich laten en zich vier weken lang in zijn woning opsluiten. Hij wilde geen onaangename telefoongesprekken meer voeren, niet meer afgewezen worden, niet meer aan het dagelijkse leven van volkomen onbekende mensen deelnemen en hun problemen tot de zijne maken.

Nog maar drie weken, troostte hij zichzelf. Dan was hij jarig en na zijn verjaardag nam hij altijd een week vrij, hoewel hij het feit zelf al lang niet meer vierde. Nadat zijn vader twee jaar geleden was overleden en zijn moeder in een bejaardentehuis was gaan wonen, behoorden verjaardagsfeesten tot het verleden. Hij had weliswaar veel vrienden,

maar die hadden allemaal een relatie of waren getrouwd en de meesten hadden inmiddels kinderen gekregen. Daardoor behoorden uitgaan en dansen tot de volgende ochtend niet meer tot de mogelijkheden. Misschien zou hij langsgaan bij zijn buurvrouw, een oudere vrouw die geen familie in de buurt had wonen. Ze klaagde altijd over eenzaamheid sinds haar witte keeshond vorig jaar was doodgegaan. Desnoods kon hij de televisie aanzetten om naar *Die Hard* te kijken.

Nadat hij was gedoucht en zich had aangekleed, was het tijd om te vertrekken voor het interview. Hij had nog tien minuten en zou op tijd zijn als hij meteen een parkeerplek vond. Toen hij in de hal kwam, zag hij een witte envelop op de vloer liggen. Iemand had hem 's nachts blijkbaar onder de deur door geschoven. Daniel pakte de brief op. Er stond geen afzender of geadresseerde op de envelop, er was alleen een zwart hart op getekend. Of was het iets anders? Nieuwsgierig opende hij de envelop en haalde er een vel papier uit. Hij streek met zijn vingers over het papier; het was dik en had een soort reliëf. Hij keek er aandachtiger naar en zag veel kleine harten, ruiten, klaveren en het symbool dat op de envelop was getekend en waarvan hij nu zag dat het schoppen was. Hij las de tekst op het briefje verschillende keren. Het waren citaten waarvan de woorden met ongelijke afstanden achter elkaar waren gezet, alsof de afzender niet zeker had geweten waar welk woord geplaatst moest worden.

WAAR MOET DANIEL VOLGENS DE BRIEF NAARTOE?

- ① Naar de redactie
- ② Naar het ziekenhuis
- ③ Naar een kerk

①

②

③

DE WAARHEID VAN DE KAARTEN

‘WAARHEID IS EEN FAKKEL,
DIE SCHIJNT IN DE MIST
ZONDER DEZE
TE VERDRIJVEN.’
(CLAUDE ADRIEN HELVÉTIUS)

‘WIE DE WAARHEID NIET
KENT IS GEWOON EEN
DWAAS. MAAR WIE HAAR KENT
EN HAAR EEN LEUGEN NOEMT, IS
EEN CRIMINEEL.’
(BERTOLT BRECHT)

‘EEN WAARHEID HEEFT PAS ZIN
ALS DE
ONTVANGER ER KLAAR VOOR IS.’
(CHRISTIAN MORGENSTERN)

2.031